

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/23/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121465656
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6121465656.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov JUDr. Dušana Kucbela a JUDr. Alexandra Mojša, v spore žalobkyne A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. X, XXX XX E. E., práv. zast. KOVAL & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 648 892 proti žalovanému F. E. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G. XX, XXX XX E. E., práv. zast. JUDr. Alenou Babišovou, advokátkou, so sídlom Pestovateľská 2682/18, 974 09 Banská Bystrica, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 11C/59/2021- 231 zo dňa 13.01.2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne o určenie, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti vedenej Okresným úradom Banská Bystrica, katastrálny odbor, k. ú. E. E., zapísanej na LV č. XXXX a to bytu č. 4, H. I. 7, 2. poschodie bytového domu so súpisným číslom XXXX, postavenom na parcele registra C, s parcelným číslom XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 182 m² a parcele reg. C, s parcelným číslom XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 182 m², spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 6169/73093, na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 6169/73093, k parcele reg. C s parcelným číslom XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 182 m² a parcele reg. C s parcelným číslom XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 182 m² (ďalej aj „nehuteľnosť“ alebo „byt“). Zároveň priznal žalovanému voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že v konaní medzi stranami sporu nepovažoval za sporné, že dňa 25.08.1993 bola uzatvorená dohoda o prevode členských práv a povinností v bytovom družstve medzi žalobkyňou a jej rodičmi. Následne žalobkyňa ako nájomca uzatvorila dňa 10.09.1993 nájomnú zmluvu s SBD Banská Bystrica ako prenajímateľom predmetnej nehnuteľnosti. Nebolo sporné ani to, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 07.10.1995 manželstvo, vznikol im spoločný nájom družstevného bytu a dňa 30.07.1997 spoločne uzatvorili s SBD Banská Bystrica zmluvu o prevode vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti.

3. Súd prvej inštancie subsumoval ním zistený skutkový stav pod ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte „zákon č. 182/1993 Z.z.“) v spojení s § 28 tohto zákona. Poukázal na to, že o veci rozhodoval opakovane, keď v rámci svojho prvého rozhodnutia vychádzal pri právnom posúdení okrem iného aj

z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 291/2006 zo dňa 28.02.2008, podľa ktorého, ak nevzniklo spoločné členstvo manželov v bytovom družstve, byt nadobudol do vlastníctva podľa § 16 zákona č. 182/1993 Z.z. ten z manželov, ktorý sa stal členom družstva.

4. Po zrušujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej v texte „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) č.k. 16Co/96/2023 – 210 zo dňa 22. 08. 2024 viazaný právnym záverom odvolacieho súdu prihladol na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Cdo/7/2019 zo dňa 27.10.2021, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyslovil názor, že zmluvu o prevode vlastníctva bytovej nehnuteľnosti uzatvorenú medzi bytovým družstvom na jednej strane a oboma manželmi spoločnými nájomcami družstevného bytu ako kupujúcimi, v ktorej zmluve manželia zhodne prejavili vôľu nadobudnúť družstevný byt do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nie je možné považovať za neplatnú pre rozpor s § 28 zákona č.182/1993 Z.z. len z dôvodu, že v čase uzatvorenia tejto zmluvy bol výlučným členom bytového družstva len jeden z manželov.

5. Na základe vykonaného dokazovania mal potom súd prvej inštancie za preukázané, že na žalobkyňu prešli členské práva a povinnosti spojené s užívaním bytu v roku 1993 a následne došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy o prenechaní družstevného bytu do jej užívania. Uzatvorením manželstva medzi sporovými stranami v roku 1995 vzniklo manželom právo spoločného nájmu k bytu, avšak spoločné členstvo manželov v bytovom družstve nevzniklo. Následne pri uzatvorení zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu v roku 1997 bolo na vôľu žalobkyne ako nájomníčky a zároveň výlučnej členky bytového družstva ako bude postupovať, teda, či sa rozhodne využiť zákonné subjektívne právo sama pre seba alebo sa rozhodne nadobudnúť družstevný byt spoločne so svojím manželom- nečlenom bytového družstva, ale spoločným nájomníkom družstevného bytu. Keďže zmluvu uzatvorili žalobkyňa a žalovaný spoločne ako manželia, prejavili tak vôľu vyjadrenú v písomnej a zaregistrovanej zmluve. Súd prvej inštancie doplnil, že tento prejav vôle uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva družstevného bytu do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nebol spochybnený od uzavretia zmluvy do rozvodu, ani osobitne v tomto konaní. V zmysle uvedeného zmluvu o prevode vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti uzatvorenú medzi bytovým družstvom a oboma manželmi spoločnými nájomcami družstevného bytu, nie je možné považovať za neplatnú pre rozpor s ustanovením § 28 zákona č. 182/1993 Z.z. len preto, že v čase uzatvorenia tejto zmluvy bol výlučným členom bytového družstva len jeden z manželov. Na základe týchto skutkových a právnych záverov preto dospel k záveru, že žalobkyňa nie je výlučnou vlastníčkou bytu a žalobu zamietol.

6. Pokiaľ išlo o argumentáciu žalobkyne týkajúcu sa viazanosti prejudiciálnou otázkou vyriešenou v konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. 15C/32/2018 vo veci vyporiadania BSM po rozvode manželstva strán sporu, súd prvej inštancie poukázal na svoju viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vyslovil v čase právoplatnosti rozsudku o vyporiadaní BSM.

7. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie žalobu zamietol, o trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že priznal žalovanému voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa s poukazom na § 365 ods. 1 písmena h) CSP, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznila, že krajský súd v uznesení č. k. 16Co/96/2023 - 210 zo dňa 22.08.2024 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie“) neuviedol záväzný právny názor ohľadne aplikácie záveru judikatúry najvyššieho súdu pod sp. zn. 2Cdo/7/2019 zo dňa 27.10.2021. Odvolací súd podľa nej len dôvodil, že súd prvej inštancie aplikáciou, respektíve priklonením sa k právnemu názoru o absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu, rozhodol spôsobom zvýhodňujúcim len jednu stranu sporu bez toho, aby prihladol na existujúci opačný právny názor. Odvolací súd tak nekonštatoval v zrušujúcom uznesení, že by súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Preto je otázne, akým právnym názorom odvolacieho súdu mal byť súd prvej inštancie pri vydaní napadnutého rozsudku viazaný. Odvolací súd totiž nevyslovil žiadny záväzný právny názor, že zmluva o prevode vlastníckeho práva k bytu je vo vzťahu k žalovanému platným právnym úkonom. Súd prvej inštancie tak napadnutým rozhodnutím rozhodol spôsobom zvýhodňujúcim len jednu stranu sporu – žalovaného, a to bez toho, aby prihladol na existenciu právneho názoru opačného, vysloveného v rozhodnutí najvyššieho súdu v konaní pod sp. zn. 3Cdo/172/2012. Uvedeným postupom došlo podľa žalobkyne k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

9. Ďalej žalobkyňa v odvolaní namietla, že v rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 15C/32/2018 zo dňa 01.07.2019, (ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom krajského súdu č.k. 12Co/213/2019 zo dňa 18.12.2021) pri vyporiadaní BSM, nebol zahrnutý do BSM byt s odôvodnením, že žalovaný sa nikdy nestal členom družstva, a preto zmluva o prevode vlastníckeho práva družstevného bytu bola uzavretá v rozpore s § 16 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z.. Okresný súd Banská Bystrica tak už raz, podľa žalobkyne, vyriešil prejudiciálnu otázku platnosti, respektíve neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Okresný súd Banská Bystrica na jednej strane v konaní o vyporiadaní BSM pod sp. zn. 15C/32/2018 nezahrnul do masy BSM predmetný byt, na strane druhej bola žaloba žalobkyne o určenie jej výlučného vlastníckeho práva k predmetnému bytu zamietnutá s odôvodnením, že túto zmluvu nie je možné považovať za neplatnú pre rozpor s § 16 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z.. Vznikla tak situácia, keď totožný súd v rámci dvoch súdnych konaní medzi totožnými stranami sporu posúdil prejudiciálnu otázku rozdielne. Poukázala v tejto súvislosti na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej obdobnú vec možno rozhodnúť aj inak než v predošlých veciach, avšak v tom prípade je súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavno-komfortne odôvodniť, a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie rešpektuje stanovisko odvolacieho súdu, považuje ho za vecne správne. Poukazovaním na konanie o vyporiadaní BSM, v ktorom bolo predbežne rozhodnuté o neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu, je po ustálení danej právnej teórie, či už zo strany odvolacieho súdu, tak aj najvyššieho súdu, v danom spore o určenie vlastníctva právne irelevantné. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne skutkovo aj právne odôvodnený. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Žalobkyňa v replike uviedla, že ani z podaného vyjadrenia žalovaného jej nie je zrejmé, aký právny názor odvolacieho súdu mal prvostupňový súd rešpektovať. Na túto otázku nedokázal v podanom vyjadrení odpovedať ani samotný žalovaný. Zotrvávala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a dôvodoch odvolania.

12. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací podľa § 34 CSP vec prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 CSP a § 380 ods. 1 a 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP (a contrario), rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

13. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na jeho odôvodnenie odkazuje v bodoch 14. až 22.

14. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa nasledovné:

15. Hoci žalobkyňa ako členke bytového družstva podľa § 28 zákona č. 182/1993 Z.z. vznikol nárok na prevod vlastníctva družstevného bytu, a súčasne bola v čase prevodu manželkou žalovaného, bolo na jej vôli ako nájomníčky a zároveň výlučnej členky bytového družstva, či sa rozhodne využiť zákonné subjektívne právo sama pre seba alebo sa rozhodne nadobudnúť byt spoločne so svojím manželom, nečlenom bytového družstva, ale spoločným nájomníkom družstevného bytu titulom uzatvoreného manželstva. Žalobkyňa uzatvorila spolu so žalovaným dňa 30.07.1997 zmluvu o prevode vlastníctva družstevného bytu, prejavila tak v tom čase so svojím manželom vôľu vyjadrenú v písomnej a zaregistrovanej zmluve, aby bol byt prevedený do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Táto skutočnosť nebola spochybnená nikým v konaní. Zmluvu o prevode vlastníctva bytu uzatvorenú medzi bytovým družstvom ako predávajúcim na jednej strane a oboma manželmi (žalobkyňou a žalovaným), ako spoločnými nájomcami družstevného bytu ako kupujúcimi na druhej strane, nie je možné považovať za neplatnú pre rozpor s ustanovením § 28 zákona č. 182/1993 Z.z. len z dôvodu, že v čase uzatvorenia tejto zmluvy bol výlučným členom bytového družstva len jeden z manželov - žalobkyňa. Súd prvej inštancie pri rozhodnutí správne vychádzal zo záverov rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 27.10.2021 pod sp. zn. 2Cdo/7/2019, ktorý bol zaradený do Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí

súdov SR pod číslom R11/2022, na ktoré rozhodnutie nadviazal najvyšší súd aj vo svojich ďalších rozhodnutiach, v ktorých bola táto otázka posúdená rovnako (pozri rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4Cdo/17/2024 zo dňa 26. 06. 2024 a uznesenie č.k. 9Cdo/85/2023 zo dňa 29. 01. 2025).

16. Žalobkyňa v odvolaní ale správne namietala, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení pod č.k. 16Co/96/2023 zo dňa 22. 08. 2024 explicitne neuviedol jednoznačný právny názor, že súd prvej inštancie má spor rozhodnúť v zmysle novšieho rozhodnutia najvyššieho súdu v konaní pod sp. zn. 2Cdo/7/2019. Súd prvej inštancie však po vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie po vykonanom dokazovaní nemohol neprihliadať na súdnu prax vyšších súdnych autorít. V súlade s článkom 2 ods. 2 CSP vzal do úvahy, že rozhodnutie najvyššieho súdu č.k. 2Cdo/7/2019 zo dňa 27.10.2021 bolo zaradené do Zbierky stanovísk najvyššieho súdu, preto rozhodol už v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou v rozhodnutí pod č. R 11/2022, a naň nadväzujúce ďalšie rozhodnutiach, v ktorých bola táto otázka posúdená rovnako (napr. rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4Cdo/17/2024 zo dňa 26. 06. 2024). Uvedenou súdnou praxou tak došlo k prekonaniu právneho záveru uvedeného v rozhodnutí najvyššieho súdu vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cdo/172/2012. Uvedený postup súdu prvej inštancie preto nemožno považovať za spôsobilý porušiť právo žalobkyne na spravodlivý proces. Aj novšie rozhodnutie najvyššieho súdu zastáva totožný právny záver, konkrétne v rozhodnutí č.k. 9Cdo/85/2023 zo dňa 29. 01. 2025. Ak súd prvej inštancie rozhodol na základe ustálenej rozhodovacej praxe neznamená, že tak rozhodol spôsobom zvyhodňujúcim len jednu stranu sporu – žalovaného. Uvedený odvolací dôvod preto nespochybnil vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

17. K retrospektívnym účinkom zmenenej judikatúry je nutné doplniť, že sa k nim vyjadril najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach (sp. zn. 8MCdo/4/2014, 3Cdo/223/2016, 3Cdo/198/2017, 9Cdo/67/2020, 7Cdo/20/2021) a zastáva názor, že pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o s zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu a iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti, ale nový právny názor je potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania.

18. Uvedené právne závery tiež odôvodňujú postup súdu prvej inštancie, ktorý nebol viazaný prejudiciálnym posúdením otázky (ne)platnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica vedenom pod sp. zn. 15C/32/2018 o vyporiadanie BSM strán sporu. Okresný súd v uvedenej veci meritórne vo výroku nerozhodol o tom, že byt nepatrí do BSM strán sporu. V zmysle § 193 CSP je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je alebo nie je v rozpore s Ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd; rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt; rozhodnutím o osobnom stave; rozhodnutím o vzniku alebo zániku spoločnosti. Prejudiciálna otázka, teda otázka, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie súdu vo veci samej, ale pod ust. §-u 193 CSP nespadá. Prejudiciálne otázky teda môže súd v civilnom sporovom konaní posúdiť sám. Pri posúdení prejudiciálnej otázky nevzniká a priori ani prekážka právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 230 CSP. O prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípadoch, ak súd určitú otázku v konaní posúdil prejudiciálne. Prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia, a keďže výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť, prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci (pozri komentár k § 230 in: Števček, M., Ficová, S. E., J. Mesiarkinová, S. E., J. D., M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, str. 838). Okresný súd Banská Bystrica v rozsudku č.k. 15C/32/2018 zo dňa 01.07.2019 nezahrnul do výroku, že byt nepatrí do masy BSM. Riešenie prejudiciálnej otázky súdom v konaní o vyporiadanie BSM tak ostalo len v časti odôvodnenia tohto rozhodnutia.

19. Odvolací súd tiež dáva do pozornosti právny názor Najvyššieho súdu Českej republiky, so závermi ktorého sa stotožňuje, odôvodnený v rozsudku č.k. 33Cdo/4301/2017 zo dňa 24. 10. 2008, podľa ktorého pre súd je záväzná posúdenie predbežnej otázky vyslovené v inom konaní medzi totožnými účastníkmi, pokiaľ ide o otázku riešenú vo výroku rozhodnutia (u zamietajúceho výroku je nutné posúdiť výrok rozhodnutia v súvislosti s odôvodnením rozhodnutia), teda o otázku, ktorá bola predmetom sporu. Právne vzťahy medzi totožnými účastníkmi, ktoré boli právoplatne vyriešené súdnym rozhodnutím, nemôže súd v inom konaní znovu posudzovať ani ako otázku predbežnú. Riešenie ostatných otázok,

s ktorými sa musel súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vypořadať, tak nie je pre súd v inom konaní záväzný. To však neznamená, že súd môže závery urobené v predchádzajúcom právoplatne ukončenom súdnom konaní celkom opomenúť. Aj keď nimi nie je viazaný v zmysle zásady res iudicata, musí sa vysporiadať so skutkovými zisteniami a právnymi závermi, hodnotenie ktorých sa od skôr vydaného právoplatného rozhodnutia hodlá odchyliť.

20. Za takéto dôvody, pre ktoré sa súd prvej inštancie v predmetnom spore odchyľil od skoršieho prejudiciálneho posúdenia otázky platnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu pri vypořadaní BSM, je možné považovať aj zmenu judikatúry najvyššieho súdu, ktorá vyústila do zverejnenia rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/7/2019 zo dňa 27.10.2021 do Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, a nasledovnou rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu. To dostatočne odôvodňuje prečo prejudiciálna otázka vyriešená právoplatným rozhodnutím súdu pri vypořadaní BSM bola v tomto spore posúdená inak. Navyiac Okresný súd Banská Bystrica v rozsudku č.k. 15C/32/2018 zo dňa 01.07.2019 nezahrnul do výroku, že byt nepatrí do masy BSM. Riešenie prejudiciálnej otázky súdom v konaní o vypořadanie BSM tak ostalo len v časti odôvodnenia tohto rozhodnutia.

21. Na záver odvolací súd uvádza, že neuniklo jeho pozornosti, že žalobkyňa v konaní sama argumentovala tým, že Okresný súd Banská Bystrica v spore o vypořadanie BSM právoplatne nevyriešil otázku, že je výlučnou vlastníčkou predmetného bytu. Súd v uvedenom konaní túto predbežnú otázku posúdil tak, že byt do masy BSM strán sporu nepatrí, avšak nepoňal uvedený záver do výroku rozhodnutia, v dôsledku čoho určenie výlučného vlastníckeho práva žalobkyne k bytu, vyriešené meritorne nebolo (pozri vyjadrenie žalobkyne zo dňa 21. 11. 2022 na č.l. 100 súdneho spisu). Táto skutočnosť bola preto žalobkyni známa.

22. Odvolací súd potvrdil ako vecne správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania, podľa pomeru úspechu strany v konaní. Odvolaním konkrétnymi dôvodmi nebolo uvedené rozhodnutie napadnuté, avšak ide o výrok závislý.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, keďže odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Žalobkyňa je preto povinná zaplatiť žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške trov konania. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).